

Tornado ja dosentti Siilin huikea uraputki

Dosentti Siili muisti sen päivän noin kolmen tentin päässä lisensiaattitodistuksesta, kun posti oli tuonut hänelle vihreäreunaisen kirjeen. Saatteessa todettiin, että oli kulunut kuusi vuotta siitä, kun lääketieteen ylioppilas oli aloittanut opintonsa ja hänet oli valittu yhtenä harvoista tutkimukseen, jonka tavoitteena oli selvittää unelmien toteutumista. Lähettäjä ei ollut käyttänyt ihan niitä sanoja, mutta noin dosentti sen silloin tulkitsi. Kun uusi kirje tuli valmistumisen kynnyksellä, dosentti oli ihmetelty aikaisempia valintojaan ja vastausten hämmästyttävää yhdenpitävyyttä silloisen nykytilan kanssa.

Lääketieteen opiskelija Siili oli kuvitellut olevansa kunnanlääkäri jossain pikkukunnassa asiaan kuuluvien eduin, mutta opintojen edetessä hän oli huomannut sen mahdottomaksi. Terveystieteiden organisaatiouudistuksen myötä rakennettiin terveyskeskuksia, eikä lopulta edes ollut kunnanlääkäreitä. Siili oli tehnyt tilannearvion ja oli päättänyt ryhtyä kirurgiksi tai ainakin korvalääkäriksi. Keskussairaalan organisaatiomuutos oli

kuitenkin dramaattisesti muuttanut lisensiaatti Siilin suunnitelmia ja apulaislääkärin sijainnin määrättiin töihin leikkaussaliin nukuttamaan ja puuduttamaan. Lisensiaatti Siili nukutti ja puudutti ja totesi, että tässä on sopiva erikoisala. Nukutetaan, herätetään, puudutetaan ja juodaan kahvia, eikä välttämättä aina siinä järjestyksessä.

Nukutus, herätys ja kahvin juonti alkoivat lopulta puuduttaa apulaislääkärin sijaista, ja Siili päätti konsultoida. Dosentti Siili muisteli, että hyviä ehdotuksia tuli satapäin, mutta yksi oli kuitenkin parempi kuin muut: väitöskirja! Väitöskirja tuli tehdyksi ja siinä samalla julkaisuja sieltä ja täältä ja Siili nimitettiin dosentiksi siihen

yliopistoon, missä dosenttien tarve oli ilmeisin. Dosentti Siili oli valmis nousemaan uraportailla!

Siili huomasi lopulta unohtaneensa alkuperäisen tavoitteensa, puudutukset ja nukutukset, erityisesti puudutukset, mutta ajatteli silti olevansa aika hyvä, vaikka päivät kuluivatkin yllälääkärin sijaisena laatimassa päivystyslistoja, sijoituslistoja, lomalistoja ja ostoslistoja. Varsin pian dosentti Siili huomasi, että kaikkialla oli oikopolkuja ja umpikujia, ja oikopolkujen sulkemisesta ja niiden käyttäjien näpdyttämisestä tuli Siiliin elämäntehtävä. Siili tahtoi edetä byrokratian sokkeloisiin portaita niin korkealle, kuin lääkäri ikinä pystyisi. Silloin tällöin wannabe-lääkärit, juristit ja ekonomit heittivät kapuloita Siilin rattaisiin, mutta dosentti Siili nousi ja nousi. Vain dosentti Siili tiesi, miten hankitaan tarpeeton tai tarpeellinen laite ja saadaan sairaalanjohtajalta ylimääräistä rahaa siihen ja tuohon projektiin. Prosessin valinta riippui Siilin omista preferensseistä ja Siili tunsu reitit niin että oma yksikkö sai sen mitä uskoi tarvitsevansa tai mitä kulloinkin Siilin tarpeisiin sopivasti hyödyllinen esimies tuntui tarvitsevan. Dosentti Siilistä oli vähitellen tullut kaikkien mielestä sietämätön pyrkyri, vaikka hän ajatteli olevansa korvaamaton puuduttaja ja nukuttaja.

Uusi organisaatiouudistus vaani kuitenkin kulman takana ja kun vuosikymmen vaihtui, vaihtui taas kerran myös dosentti Siilin esimies ja esimiehen esimies ja Siili huomasi, että etenemismahdollisuudet olivat nyt lopussa. ”Tämä on kuin tornado, ensin se nosta ja nostaa, sitten paiskaa maan kamaralle jossain kaukana asioiden ytimestä”, ajatteli Siili ja idea tuli aivan kirkkaana: Matriisit ja prosessijohtaminen ovat vanhanaikaisia ja loppuun kaluttuja, mutta kukaan ei ollut vielä keksinyt tornado-organisaatiota. Dosentti Siilin uudella yhden miehen konsultointiyrityksellä ei ollut mitään vaikeuksia löytää sairaaloita, jotka olivat valmiita maksamaan siitä, että saisivat ihan uusinta uutta olevan organisaatiomallin. ■

Matriisit ja prosessijohtaminen ovat vanhanaikaisia ja loppuun kaluttuja, mutta kukaan ei ollut vielä keksinyt tornado-organisaatiota.